

le opdage de her problemer og støtte op om familierne meget tidligere, end man gør.

Det var jo også derfor, vi bl.a. nu har pålagt kommunerne at gennemføre og vedtage en sammenhængende børnepolitik – det var ét element – og det skal jo også føre til, at kommunerne bliver meget mere opmærksomme på det her og gør en større indsats. Det er der nogle kommuner der gør allerede i dag. Det skal de have ros for. Der er også kommuner, som vi skal have fat i ørerne på og sige: Det skal I blive langt bedre til. For det er et problem, når gennemsnitsalderen er mere end 12 år, og det er jeg enig med ordføreren i.

Den fg. formand (Lissa Mathiasen):

Tak. Så er det fru Mette Frederiksen for den sidste korte bemærkning.

(Kort bemærkning).

Mette Frederiksen (S):

Jamen det er godt, at Venstres ordfører er enig i det. Så langt, så godt. Men de udsatte børn i Danmark får jo ikke et bedre liv af, at vi står og er enige om, at de skal have et bedre liv. Det er jo vores opgave fra Folketingets side, regeringens side at sikre, at rammerne for, at kommunerne kan udføre det her arbejde godt nok, er til stede. Og det er de jo åbenbart ikke i dag.

Og det regnestykke, der skal gå op, om, at man på den ene side skal spare næsten 0,5 mia. kr. og på den anden side skal være meget bedre til at spotte de udsatte familier på et tidligere tidspunkt, sætte ind med aflastning og hjemmehossere og alt muligt, kan ikke gå op. Og derfor bliver konsekvensen af den politik, der føres i de her år, at der er endnu flere børn, der udsættes for vold eller massivt omsorgssvigt, som ikke bliver anbragt uden for hjemmet.

For det er nemlig ikke sådan, at hvis man forebygger meget, så anbringer man også færre børn. Det er faktisk sådan, at i nogle af de kommuner, der forebygger allermost, anbringer man også flest børn, alene af den årsag, at man får kendskab til flere sociale problemer, får indsigt i flere familier og dermed får et større kendskab til, hvor alvorlige problemerne er.

Så regnestykket går ikke op, og ansvaret for det regnestykke er ikke kommunernes, det er faktisk Venstres og resten af regeringens.

(Kort bemærkning).

Hans Andersen (V):

Jeg tror faktisk på, at vi med anbringelsesreformen og de nye tiltag, vi er enige om at gennemføre, går i den rigtige retning, hvor kommunerne bliver meget mere opmærksomme på, at en indsats meget tidligt i forhold til familier, der har brug for hjælp, er rigtig godt og er den rigtige måde at agere på i stedet for at vente, til problemerne bliver så store, at det eneste tiltag, man kan gøre, er en anbringelse.

De kommuner, der faktisk fører en meget aktiv forebyggelsespolitik, og som gør brug af hjemmehossere og af forskellige tiltag både i daginstitutioner og skoler, skal da have ros. Det er jo de eksempler, vi skal have ud at flyve, så andre kommuner bliver inspireret af dem, således at vi netop opnår, at man helt generelt yder en tidligere indsats, således at vi ikke, desværre, står med børn, der skulle have været fjernet, men som ikke er blevet det.

Den fg. formand (Lissa Mathiasen):

Tak til ordføreren. Og den næste ordfører er hr. Henrik Brodersen.

Henrik Brodersen (DF):

Jeg vil starte med at sige forespørgerne tak for at have taget initiativet til, at vi med jævne mellemrum får taget en drøftelse af så vigtigt et område.

Vores børn og unge er jo Danmarks fremtid, og vi i DF sætter også stor fokus på dette område, et område, vi jo bl.a. også har behandlet i januar 2006 med L 108, med »En ny chance til alle« og en forespørgsel, vi havde i efteråret om vold mod kvinder og børn i hjemmene, og i februar har vi haft et lovforslag om, at børn skal have ret til at have en bisidder, og at de også selv har mulighed for at udpege vedkommende.

Kl. 15.45

Men med anbringelsesreformen synes vi at man er nået et rigtig langt skridt på vejen, alt sammen med det formål at gøre det bedre for børn og unge. DF ser med stor tilfredshed på, at der er afsat et stort pengebeløb over 4 år til børnepasning og næsten 0,5 mia. kr. til udsatte børn. Vi har en aftale om at udmønte satspuljen, som kun et enkelt parti ikke ville have indflydelse på, om, at der skulle sættes ind på rigtig mange områder. Jeg vil her nævne nogle af tingene, bl.a. spiseforstyrrelser, bekæmpelse af den negative sociale arv, støtte til forældre med psykisk syge børn og vold mod børn i hjemmet.